

Sygn. akt: I C 1822/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie w I Wydziale Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Radosław Tukaj**

Protokolant: Marta Kobylińska

po rozpoznaniu w dniu 04 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **U. F.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki U. F. kwotę 14.535,14 zł /czternastu tysięcy pięciuset trzydziestu pięciu złotych czternastu groszy/ wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3.646,00 zł /trzech tysięcy sześciuset czterdziestu sześciu złotych/ tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie kwotę 464,30 zł /czterystu sześćdziesięciu czterech złotych trzydziestu groszy/ tytułem części wydatków wyłożonych tymczasowo ze środków Skarbu Państwa.

Sygn. akt: I C 1822/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 kwietnia 2012 roku powódka U. F. wniosła o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 14.570,74 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

U. F. jest właścicielką samochodu osobowego marki

(...) o numerze rejestracyjnym (...), który został uszkodzony na skutek kolizji drogowej w dniu 30 listopada 2011 roku. Sprawca przedmiotowej kolizji był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej w W. (bezsporne).

U. F. zgłosiła szkodę w (...) spółce akcyjnej w W. (bezsporne).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pismem z dnia 22 grudnia 2011 roku ubezpieczyciel poinformował poszkodowaną o przyznaniu odszkodowania w kwocie 16.500,00 ustalonego w oparciu o ocenę techniczną wykonaną przez rzeczoznawcę (...) S.A. (pismo – k. 6).

Z kalkulacji naprawy sporządzonej w systemie A. na zlecenie poszkodowanej przez warsztat naprawczy wynikało, że koszt naprawy uszkodzeń pojazdu powstałych w czasie kolizji drogowej w dniu 30.11.2011 r., na dzień ich powstania, wyniósł 51.781,94 zł (kalkulacja naprawy – k. 15-19).

U. F. odwołała się od decyzji ubezpieczyciela, który wykonał własny kosztorys naprawy uszkodzonego pojazdu i pismem z dnia 27 stycznia 2012 roku przyznał odszkodowanie w łącznej kwocie 37.246,80 złotych, którą wypłacił poszkodowanej w dniu 27 stycznia 2012 roku (pismo k. 195 akt szkody).

Kalkulacja naprawy wykonana w systemie A. na podstawie oględzin uszkodzeń pojazdu przez pracownika pozwanego nie określała rzeczywistych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. W kalkulacji tej został zastosowany bez uzasadnienia przy likwidacji szkody z ubezpieczenia OC sprawcy ubytek wartości części zamiennych o 15% i pomniejszona o 33% wartość materiału lakierniczego oraz zmniejszona stawka za 1 rbh w wysokości dla prac blacharskich i lakierniczych do wysokości 77 zł netto, co powodowało zaniżenie kosztorysu naprawy pojazdu (opinia biegłego k. 77-83).

Koszty naprawy pojazdu marki (...) o nr. rej. (...) w dniu 30 listopada 2011 r. określone w systemie A. wg cen części zamiennych producenta pojazdu i średnich cen robocizny dla warsztatów rzemieślniczych na terenie W. wyniósł 51,781,94 złotych (opinia biegłego k. 77-83, 112-118).

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie załączonych do akt niniejszej sprawy, a wskazanych wyżej dokumentów oraz na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych (k. 77-83, 113-118).

Autentyczność wskazanych dokumentów, w świetle rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd podzielił wnioski zawarte w obu opiniach biegłego sądowego z zakresu wyceny wartości pojazdów samochodowych oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych. W ocenie Sądu obie opinie zasługiwały na uwzględnienie, zostały bowiem sporządzone rzetelnie i dokładnie, udzielały wyczerpujących odpowiedzi na zadane pytania. Nie zachodziły przy tym żadne powody osłabiające zaufanie do wiedzy, kompetencji, doświadczenia czy bezstronności sporządzającego ją biegłego. Opinia uzupełniająca nie była kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd uznał zeznania świadka R. M. za nieprzydatne do czynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych. Świadek nie pamiętał bowiem okoliczności dotyczących likwidowania szkody, o której mowa w sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią przepisu art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest nadto w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą przedmiotowej szkody; między stronami sporna pozostawała jedynie kwestia wysokości kosztów naprawy pojazdu powódki, a tym samym wysokości odszkodowania należnego powódce.

Zdaniem Sądu nie ulegało wątpliwości, że powódka poniosła szkodę, gdyż w wyniku kolizji drogowej uległ uszkodzeniu należący do niej pojazd marki (...) o numerze rejestracyjnym (...). Nie ulegało również wątpliwości, że pozwany ponosił odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu. Bezsporne było również, że pozwany przyznał i wypłacił powódce odszkodowanie odpowiadające ustalonym przez niego kosztom naprawy pojazdu, w kwocie 37.246,80 złotych.

W obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c., zaś zakład ubezpieczeń z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 k.c.). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 k.c.).

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania winien wypłacić odszkodowanie w pełnej wysokości, tj. odpowiadającej rozmiarom wyrządzonej szkody. Poszkodowany będzie zatem mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (zakładu ubezpieczeń) odszkodowania obejmującego poniesione koszty prac naprawczych, w wyniku których uszkodzony samochód doprowadzony zostaje do stanu technicznej używalności odpowiadającej stanowi przed uszkodzeniem. Jak stanowi natomiast art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź poprzez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Sąd orzekający w pełni podzielił stanowisko zawarte w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03,

Monitor Prawniczy 2004, nr 2, s. 81, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu tego orzeczenia wskazał jednoznacznie, że kosztami ekonomicznie uzasadnionymi są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu.

Powódka twierdziła, że ostateczny koszt naprawy pojazdu wynosi 51,781,94 złotych, która to kwota została wskazana przez warsztat naprawczy w ramach wykonania kosztorysu naprawy. Pozwany natomiast twierdził, że koszt naprawy pojazdu, ustalony w oparciu o stwierdzone uszkodzenia, wynosi

37,248,80 złotych. Podniósł, że w kalkulacji naprawczej nie uwzględniono części uszkodzonych w dniu 5 listopada 2011 roku tj. obudowy wentylatora, belki głównej wzmocnienia czołowego, atrapy i nakładki górnej wzmocnienia.

Jak wynikało z opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych, której wnioski Sąd w pełni podzielił, wysokość stawki za roboczogodzinę oraz wartość części zamiennych zostały zaniżone przez pozwanego w dokonanej przez niego kalkulacji naprawczej, na podstawie której wypłacono powódce odszkodowanie. Biegły wskazał ponadto, że koszt naprawy pojazdu powódki wykonanej zgodnie z technologią producenta pojazdu z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych oraz średnich cen rzemieślniczych na terenie W. wynosi 51,781,94 złotych. W opinii uzupełniającej biegły wskazał nadto, że części zamienne pojazdu tj. obudowa wentylatora, belka górna wzmocnienia czołowego nie występują w kalkulacji, toteż biegły nie pomniejszył sporządzonego wyliczenia o wartości tych części (k. 112-118).

Podkreślić w tym miejscu należało, że koszt naprawy pojazdu wskazany przez stronę powodową i wykazany za pomocą prywatnej kalkulacji dołączonej do pozwu, wyniósł 51,781,94 złotych. Wskazana przez powódkę kwota była zatem tożsama z kwotą wskazaną przez biegłego w sporządzonej w niniejszej sprawie opinii.

Odszkodowanie przysługuje stronie powodowej nawet w sytuacji nieprzeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić – odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, w którym zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/2001, OSNC 2002, nr 6, poz. 74).

W świetle powyższych rozważań Sąd uwzględnił żądanie powódki, odnośnie do należności głównej niemalże w całości, oddalając powództwo jedynie w zakresie różnicy pomiędzy wysokością kosztów naprawy wskazaną przez biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych oraz kwotą uzyskaną dotychczas przez powódkę od ubezpieczyciela.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o przepis art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Pozwany w dniu 27 stycznia 2012 roku wypłacił poszkodowanej ustaloną przez siebie kwotę odszkodowania - która jak wykazały przeprowadzone w sprawie dowodowy – powinna być wyższa, niż faktycznie wypłacona powódce. Tym samym, przyjęć należało, że od dnia następnego pozwany pozostawał w opóźnieniu co do pozostałej kwoty i od tej daty należą się odsetki ustawowe.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Powódka dochodziła w niniejszym postępowaniu kwoty 14.570,74 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 stycznia 2012 roku. Sąd zasądził w wyroku kwotę 14,535,14 złotych wraz z odsetkami, zgodnie z żądaniem pozwu. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. Powódka wygrała zatem proces niemalże w 100%. Poniósła w sprawie koszty procesu w łącznej kwocie 3.646,00 złotych, na którą składały się: kwota 2400,00 złotych (wynagrodzenie adwokata obliczone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu), kwota 17,00 złotych (opłata skarbową od pełnomocnictwa), kwota 729,00 złotych (opłata od pozwu) oraz kwota 500,00 złotych (zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego).

Pozwany, jako podmiot przegrywający proces, obowiązany również był ponieść wydatki, które zostały tymczasowo wyłożone przez Skarb Państwa

(464,30 złotych na poczet wynagrodzenia biegłego – art. 113 ust. 1 u.k.s.c.).

Z przytoczonych wyżej względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.

31.03.2014 r.